

ZAKAJ NIMA JELEN REPA?

Ko je ljubi Bog ustvaril živali, je še vsako posebej poklical k sebi. Prvi je prišel pred Boga jelen. Glavo je imel pokonci in ošabno je gledal na druge stvari. Ljubi Bog ga nagovori: „Oj jelen, kako ti lepo pristoja tvoj dolgi rep!“ — „Oh, kaj še, nič nisem zadovoljen s svojim repom. Rad bi videl, da bi bil moj rep kosmat in ne gol, kakor je sedaj. Potem bi bil jaz šele lep; da zares bi se lahko ponašal s takim repom!“ — „Ošabnež,“ mu odgovori Stvarnik, „kaj ti ni zadosti, da imaš tako lepo rogovje, v kaj hoče biti rep? Pojdi in za kazen ti bodi odsekan še tisti rep, ki ga imaš zdaj!“

Osramočen in žalosten se je vrnil jelen v gozd. Od tistih dob je jelen zelo boječ in plah. Na skrivnem pa vedno joka radi izgubljenega repa. Radi obilih solz, ki jih pretaka, ima jelen pod očmi jamice, katerim pravimo solzne jamice.

Bodi zadovoljen s tem, kar ti je naklonil Bog!

Slanko Slanič.

SKRBI IMA . . .

Cvetke vprašujejo:
„kam je šel Tonček naš?
Lani nas božal je —
letos ga ni?“
Kaj da ne sluša jih,
kakor jih lani je,
pticam po logih
čudno se zdi.

Isti je Tonček še
kakor je lani bil,
toda skrbi ima:
on se uči.
Šteti zna že do sto,
črke zapovrstjo.
S knjigami torbice
dela skrbi.

Mokriški.

NA KRESNI VEČER.

Kot žive lučice
kresnice letajo,
polje prepletajo
kot zlate niti . . .

In po gorah poglej,
kresovi se leskečejo,
kot prsti plameneči so,
ki kažejo v nebo.

In na nebo poglej!
Nebroji lučk leskečejo,
nebroji lučk trepečejo
kot angelcev oči . . .

Bogumil Gorenjko.

